

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník-ročník 4-č. 4-1971.

Vysoké n. Jiz. 29. dubna 1971

D u b e n .

Duben, Apríl, vyvést někoho aprílem a často vyvádí nás počasí aprílem, když je pěkně a my se neoblečeme na nečas. V tomto měsíci jsou většinou velikonoce, neobudou-li se v minulém. Šest předcházejících neděl, z nichž nejslavnější poslední, Květná, o níž se světí v římských kostelích kočky, které chlapi nesou pěkně svázané, pomítka, které jim, pozvednuté nad hlavou, kněz kropí svěcenou vodou. Z těch koček se doma dá několik proutků za obraz a ostatní se rozstrkají odpoledne na Velkou neděli po jednom do každého pole, to na něm kroupy nic nerozbijou, ač to roku 1902 rozbily i s kočkami.

Škaredá středa, kdy se dělá ve stavení po zimě pořádek. Zelený čtvrtek, mažou se "jidáši" medem nebo sirobem, aby plazové neuštknuli. Velký pátek s otvíráním pokladů. Bílá sobota s mytím se sněhem do východu slunce, což jest prostředek proti píhám a není-li už sněh, tedy mytím z pramene. V sobotu večer slavnost vzkříšení s průvodem a hudbou při osvětlených oknech. Na Velkou neděli už není v chrámu Boží hrob, ale na svatoštánku na hlavním oltáři soška Krista z hrobu vstalého. Kříž na fialové roušce, jenž zakrýval obraz hlavního oltáře, odstraněn a socha rodičky Boží s dětátkem, která měla v postě rovněž fialové oblečení, je nyní v bílém. Velikonoční pondělí - vejce a mrskáni děvčat pomlázkou a večer zas muzika, která nesměla v postě být.

Před 90 ti lety šli Karel Vlášku a jeho kamarád Šmíd ráno na toto pondělí na takovou pomlázku do Kamenice za holky a pod Jesenným - na Bohouskách - byla Kamenice táním sněhu nahoře silně rozvedněná, takže lávka, která byla tam tehdy přes ní, byla téměř ve vodě a proto se na ni nevydali oba najednou, ale šel první Karel. Pod jeho tíhou se lávka uprostřed řeky ještě více pronesla a voda ji strhla a pomoci nebylo nikde. V pobřežních chalupách byly jen děti, všichni dospělí byli v Bozkově v kostele a za bidlo, které Šmíd tonoucímu podal, se tento, sedě na vodou unášené lávce, neudržel a když se s ním lávka obrátila, zmizel ve vlnách a Šmíd se vrátil do Staré Vsi se smutnou zprávou.

V polovici dubna je nejlepší vyjíždění do pole. Ten den ráno poleje z nenadáni děvečka čeledína a nebo, kde čeládky není, domácí dcerka bratra, který už dělá s potahem, studenou vodou, aby byl čilý.

Když hospodář začíná setbu do záhonů, mýtkou mu od některého člena rodiny dělených, nabere hrst zrní z rozsívky, řekne: "Ve jménu Boha Otce i Syna i Duchu Svatého", některý třeba jen: "Tak s Pánem Bohem" a hodí první dvě hrstě křížem k nebi.

V tomto měsíci obývaly se také většinou vojenské odvody, které se neodvedly nikdy bez trochy toho pití a povyku, který většinou tropili nejvíce ti neodvedení a nad nímž strážcové pořádku přimhouřili oko. Do 90 tých let min. století si odvedení hned v místě odvodu koupil vojenskou čapku, kterou směl už teď do narukování nosit a tak se přes léto odvedenci pyšnili podle toho, k čemu jim bylo oznámeno, že jsou zařazeni: v čapkách modrých od pěchoty a dělostřelectva, šedých od myslivců, černých od zeměbrany a červených od jízdy.

Z kroniky Rok na vsi Jaroslava Večerníka, kronikáře a písmáka ze Staré Vsi.

Eska-motéri.

Jednou z mnoha živností a řemesel, jež Vysoké mělo, a to ne ledajakou, bylo eska-motérství.

Starý eska-motér Hásek, bydlící při staroveské cestě v domě nynější rodiny Hladí-kovy, provozoval vedle hodinářiny i eska-motérství jako řádnou živnost.

Podsaditý strejda s pomalou zpěvavě protahovanou řečí charakteristickou pro jeho celou rodinu, manželku, dcery Albínku a Kristínku a syna Jindřicha, se nahoře v ryn-ku objevoval zpravidla v černém šosáku, bílé vestě se zlatým řetízkem a nezbytných bí-lych rukavičkách. Ty neodkládal při význačných událostech, patrně ani při jídle, jak o tom svědčí jeho ohrazení po jakési rodinné oslavě: " Co ! ? " Že jsme neměli maso? Čuchni jak mně rukavička voní!"

Eska-motérskou produkci zahajoval podivně zkomolenou průpovídkou: " Chýtrost néjsou žádné čáry, ale přece jén přinášejí obdiyy."

Jeho kouzelnická scéna byla plna stolků, skříní, závěsů a různého harampádí s tajnými mechanismy, které spolu s nezbytným famulusem byly hlavními strůjci jeho kouzel.

Ačkoliv jeho eska-motérská činnost spadá z převážné většiny do minulého století- zemřel v květnu 1914 jako třiaosmdesátiletý stařec- do dnes se traduje v povědomí ucho- vané: "Albínko, objev se, Kristýnko, zmiz se!" Ba i s tím uzkostlivým zabědováním: " Ta- tínku, já nemůžu ven!" - jak tvrdili tehdejší zlí jazykové.

Jako hodinář prováděl i menší opravy náušnic a podobných tretek. " Kdyžby si tá pání pro to přišla, přide vod toho pět kréjcárů," nakazoval na odchodu z domu. Od kamen zalamentovala vyčítavě stará " Propánakrále! Pět kréjcárů! A proč né sédum, proč zrouna pět ? " Albínka si pohotově přisadila: " Anébo déset!" " No jo, anébo dvánáct!" uzavřela Kristýnka, aby nezůstala pozadu. Sotva pak zákaznice otevřela dveře, stará si pospíšila: " A přide vod toho pátnáct kréjcárů!" Byla to babka, upovídaná, která spletla páté přes deváté. " Už je tén svět célej sélzama prolítej, a vodkadpák bérete mlíko?" zabědovala si za první světové války.

Letos uplyne od narození starého eska-motéra Hásky 140 let. O jeho pokrokově vlasteneckém smýšlení svědčí jeho členství v přípravném výboru slavných meetingů v ro- ce osmašedesátém.

Pokračovatelem v eska-motérské živnosti byl pak Rudolf Hásek nebo Rudolfek, jak se mu důvěrně říkalo.

Převzal živnost s celou starou výbavou i zastaralými triky a tak jsme i my měli možnost shlédnout kouzla, jimiž starý Hásek obdivoval naše dědečky a tatínky. Rudolfek je ještě v naší živé paměti, jak si sám po okolí roznášel plakáty zvoucí na jeho produkci v Krakonoši, plakáty, na nichž se očenému publiku představoval jako stálý člen varieté v Bevalu, a coby Kouzelník krkonošský. V živé paměti i při výkonu jeho eska-motérského povolání, v obnošeném fraku s bílou vestou, nakadeřenými slámově žlutými vlasy a s jeho rozvláčně měkkým: "Dámy, neračte se lekati, neb tato bambitka není ostře nabita!"

Na jeho kouzelnické produkce v Krakonoši se pak poslední dobou chodilo už spíš pro legraci z průhlednosti a i naivity některých jeho kouzel, až se pak nakonec chodit přestalo. " Kouzelník Arkonošský " dočaroval.

Rudolf Hásek, poslední vysocký eska-motér zemřel jako čtyřiaosmdesátiletý starý mládenec před třemi léty v psychiatrické léčebně v Kosmonosích, po strastiplných pos- ledních letech života, a s ním zanikla i jedna ne z ledajakých živností vysockých. Pokoj a klid oběma.

Frokop Hásek.

Za Otakarem H o r á č k e m - posledním z nezapomenutelné gardy.

Rozhodná většina bývalých žáků vysockých měštanských škol po celý život vděčně vzpomíná učitelské gardy příkladných českých kantorů, kteří svým svěřencům vě- novali vpravdě otcovskou péči a nejzazší české pohraniční výspě horního Pojizeří vtiskli nesmazatelnou počet střediska kraje Zapadlých vlastenců. Až do roku 1925 býva- li jejich odchovanci 11-15 letí žáci ze 13 obcí mezi Jizerou a Kamenicí a od Přícho-

vic až k Šachovci. Učitelé, kteří tu do té doby působili, měli nemalý vliv a podíl na budoucích osudech a společenském postavení chlapců a děvčat, vycházejících z těchto škol do života. Zejména v posledních letech rakousko-uherského mocnářství dávali této škole charakter v pravém slova smyslu národní a stali se tak vychovateli pokrokových, uvědomělých, charakterově vyhraněných občanů naší republiky.

V oněch dobách pod vedením ředitele Hynka Pavlíka, vedle starších členů učitel sboru- Jos. Zajíčka, Jos. Slavíka a Jana Schovánka, zastupoval nejmladší generaci odb. učitel Otakar Horáček. Byl synem jilemnického obuvníka a když si ve Vysokém založil rodinný krb, rychle tu splynul s životem zejména mladých jako sokolský náčelník místní tělocvičné jednoty a okrsku. Na měštanské škole chlapecké byl v hodinách tělocviku svým žákům opravdovým kamarádem, třeba že jim jinak ničeho nesleval, stal se záhy jejich upřímným přítelem. V hodinách češtiny volbou vhodných básní vychovával je k uvědomělému vlastenectví. Smysl takových recitací jako byla na příklad " Chodská " Elišky Krásnohorské, plně pochopili žáci až po našem národním a státním osvobození.

Už v roce 1917 připravil žakovskou sokolskou besídku, veřejnost seznamoval s památným projevem českých spisovatelů z ledna 1918 a podílel se na přípravě důstojných oslav jubilea Národního divadla. Své žáky jako sokolská kánata a později dorostence přiváděl na sokolské sloty od okrsku a župy až na Vsesokolský slet do Prahy v létě 1920. V té době stál také v řadách nejobětavějších budovatelů vysocké sokolovny. Vynikající lyžaři-závodníci z Vysocka, kteří nás tenkrát reprezentovali ve světě - od Bartoně až po Šimůnka, byli též odchovanci Horáčkovými. Když r. 1925 následoval své starší druhy " za lepším " a odcházel do Přelouče jako ředitel měštanské školy, Vysoké se s ním velmi nerado loučilo. Zůstal mu ale věren a téměř každým rokem sem zajížděl jako opravdu mezi své. A jeho vděční bývalí žáci při různých příležitostech zajížděli za ním. Za návštěvy u příležitosti svých osmdesátin překvapil své bývalé žáky jasnými vzpomínkami a vyprávěním četných zábavných episod snad o všech jejich spolužácích, příhod, které už dávno vyprchaly z paměti návštěvníků, více méně stárnoucích chlapců. Jeho živé vzpomínky na mnohé postavy a figurky z celého Vysocka z let našeho dětství a jeho kantorování ve Vysokém jen potvrdily jeho všestranný zájem o všechny lidi, které potkával na svých životních cestách a které měl rád takové, jací byli ve všedním životě i ve chvílích sváteční pohody.

Pán našich životů odvolal ho ve věku 82 let ze středu rodiny jeho dcery Mileny v Liberci 27. února z tohoto pozemského světa.

A v libereckém krematoriu byl také 5. března 1971 zpopelněn.

4a velkou jeho lásku, péči, poctivou snahu a dobré plody, které po něm zůstaly v paměti a srdcích všech, s nimiž ho na Vysocku svedl život, řediteli, učiteli, přáteli a bratru Otakaru Horáčkovi zachováme trvale vděčnou vzpomínku.

Napsal Metoděj Cyril Metelka -
Upravil na přání redakce Vl.P.

Ze zápisů písmáka Frant. Housy ze Staré Vsi.

Tohoto roku 1895 nechal farář Josef Čapek číslovati hroby. Jedno číslo ho stále 7 1/2 krejcarů. Když si ale někdo k němu přišel skrze hrob, musil mu za číslo dát 30kr.

Město Vysoké chtělo stavět novou kostnici a dům pro hrobaře. Obce vysocké kolatury, na to měla každá přispět určitou částkou, třeba Sklenářice měly dáti 13 set. Obce proti tomu schůzovaly.

Tohoto roku chodil zde dr. Heřmanský snad poprvé prohlížeti mrtvolu po zemřítí. Což ještě před tím nebylo. Dříve se jen šlo k doktoru a on ceduli dal bez prohlídky. Přes naší vesnici byly skoro všechny cesty opuštěné a silnice se stala střediskem všeho. 13. dubna 1895 byla vesnice Tanvald povýšena na městys. Tak tam byla veliká slavnost. 18. května 1895 přišli do Vysokého montéři stavěti vodárnu z hlavatišťat do rynku. Bude to prý stát 30.000. Vodárna má být 20 metrů vysoká.

22. června bylo poprvé v činnosti větrné kolo, pumpa. Nový vodojem vyčerpá prý za den 18.000 hektolitrů vody. Při pravidelném větru vyžene motor 400 hekt. za hodinu.

26. července byli vysočtí hotovi s vodovodem.

Vybrala Františka Jandová.

Vzpomínky na zesnulou Marii Kinskou-Čivrnou.

Na Lukavec, jak se u Čivrných ve Staré Vsi říkalo, mám pěkné vzpomínky již z dětských let. Moji oba zemřelí sourozenci Čeněk a Aninka byli přáteli Bohouše a Standy, Barušky, Aristy a Mařenky. Mým přítelem byl nejmladší Frantík. V pěti letech jsem ztratil matku, tak nad mými klukovinami u Čivrných přivírali oči, mnohdy i proti Frantíkovi mne brali v ochranu a to v můj prospěch hlavně asistovala právě Mařenka, která se nám věkem přibližovala. Všechno jsem si to uvědomil až později. Dospíváním se naše klukovská parta rozešla, Frantík se oženil, Mařenka provdala, ale přátelství zůstalo. Mařenka se svým manželem Standou Kinským se natrvalo usadila v Praze. V r. 1933 jsem byl v aktivní vojenské službě přidělen do Prahy a od té doby jsem měl dveře u Kinských dokořán otevřeny. Nebyl jsem sám, scházelo se u nich více vysokých rodáků. Kinský byl vyhledáván jako krejčí a Mařenka nezůstala pozadu svým pohostinstvím, nezapomenutelnými buchtami a meltou, která chutnala jako moka. Ono v té kávě vždycky pár zrněk pravé kávy bylo, ty Mařenka tajně odpočítávala, jak bylo v chudých rodinách v našich horách zvykem a u Kinských nadbytek nebyl, hlavně z počátku, než se jejich krejčovský závod zavedl. Bylo to ostatně v době známé hospodářské krize. Já jsem byl vždycky pro Kinské Pepou nebo Pepíčkem, oni pro mne Mařenkou a Standou.

Přišel nešťastný rok 1938 a ještě horší 1939. Po propuštění z aktivní vojenské služby našel jsem zaměstnání ve finančním oddělení magistrátu hl. města Prahy. V té době jsem už byl zapojen do domácí odbojové organizace Obrana národa a byla mi svěřena funkce radiotelegrafisty pro spojení okupované Prahy s orgány čsl. odboje v zahraničí. Vysílal jsem ze svého bytu v Praze-Děčovicích. Kufříkový radiopřijímač, u něhož byla i pistole k sebeobraně, jsem často nosil ve velké aktovce s sebou do zaměstnání, protože v mém bytě se denně uklízelo, nechtěl jsem proto přístroj nechat na místě. Měnit tento řád nebylo žádoucí. Někdy jsem také přístroj ihned po zaměstnání předal druhému radiistovi, neboť v jeho obsluze jsme se střídali. Jednou kolem 9. hodiny dopoledne jsem byl upozorněn, že na tento den se očekává kontrola našeho oddělení Gestapem. Měl jsem přístroj u sebe. Musel bezodkladně zmizet, ale kam? Samozřejmě ke Kinským, nebylo k nim z nové radnice daleko. Tentokrát nebyl na pohoštění čas, Mařenka si to vynahradila odpoledne, kdy jsem si přišel pro přijímač. O této příhodě jsem musel podat hlášení veliteli naší skupiny, který se z opatrností o rodinu Kinských zajímal, zaručil jsem se a on nakonec celou příhodu uvítal, protože se hledala nová stanoviště pro naše vysílání, neboť naše stanice byla Němci zaměřována. Tomu se dalo čelit rychlou prací radiistů, měněním doby relací a vysílací frekvence. Dostal jsem za úkol dotazem u Kinských zjistit, zda by svůj byt pro tento účel propůjčili. S ohledem na jejich pětiletého synka jsem nebezpečí značně přehnal, ale Mařenka i Standa ihned bez výhrad souhlasili. Vysílalo se obvykle až po půlnoci a abych v této době nebyl nápadný, chodil jsem již z večera. Vysílal jsem od nich t. zv. naslepo, protože přenášet 35 kg těžký přijímač nebylo možné. Protistanice v cizině potvrzovaly příjem depeší až druhý den a nestalo se, aby si vyžádaly oprav, od Kinských měly dobrý příjem. První vysílání od nich mělo pro Mařenku druhý den dohru. Ráno ji zastavil soused, který bydlel vedle jejich kuchyně a dotazoval se, proč byli tak dlouho vzhůru, že slyšel klepání. Pohotovově odpověděla, že šijí pro svatbu, která se má konat druhý den. Mařenka svojí pohotovostí zachránila situaci. Soused slyšel klepání mého telegrafního klíče, které bohudíky nerozlišil od šicího stroje. Příště jsme byli opatrnější, klíč jsme podložili, Standa držel nad mojí rukou peřinku, aby se zvuk tlumil a Mařenka po celou dobu střežila pavlač.

V prosinci 1939 stihla naši skupinu pohroma zatčením několika členů Gestapem. Dostal jsem rozkaz ihned odjet do zahraničí s podotknutím, abych se nevracel do bytu. Moje pozdější manželka Marie včas zjistila, že jsem byl v bytě hledán, ale přesto se mi podařilo odnést kufřík s vysílačem opět ke Kinským. Vylíčil jsem jim situaci a přes zvýšené nebezpečí u nich na půdě nad bytem vysílač ukryl. Měl jsem stanovem odjezd na třetí den, prvně jsem spal u Kinských, podruhé u Slávka Vodsedálka od zahradníků ze Staré Vsi, který tenkrát v Praze bydlil. On měl o moji práci veliký zájem, ale pro neznalost radiotelegrafie to nebylo možné. Přesto jsem od něho v únoru 1940 dostal do Bělehradu dopis, ve kterém navrhuje skryté a obrátne vysílací frekvence a dobu vysílání. Po příjezdu do Bělehradu jsem byl tamnějším naším vojenským zmocněncem dotazován, co jsem udělal s přístroji, protože se v Praze ustavila nová skupina, která je postrádala. Zprvu jsem nechtěl vystavovat nebezpečí jak Kinských, tak Slávka i Marii, ale po ujištění, že celá věc je naprosto bezpečná, jsem adresy oznámil. Později jsem se dověděl, že

přijímač z mého bytu odnesl Slávek Vodseďálek s mojí pozdější manželkou Marií, rovněž tak vysílač od Kinských. Přístroje byly předány další skupině.

Jedno z nejvřelejších přivítání, které jsem po svém návratu do osvobozené vlasti v listopadu 1945 zažil, bylo u Kinských. Jen nám tu radost neměla kalit smutná zpráva, že Frantík Čivrný byl fašisty v červnu 1944 popraven.

Dobrá a laskavá, pro rodinu i zájmy vlasti krajně obětavá byla Mařenka Kinská. Po dlouhé nemoci ve stáří 68 roků, zemřela 4. dubna 1971, rozloučili jsme se 8. dubna ve strašnickém krematoriu za účasti mnoha krajanů vystižným projevem rodáka M. C. Metelky. Čest její památce!

Josef Babec.

Za Fančou Lokvencovou-Chvalínovou.

Do Červeného Kostelce přišla v roce 1923 jako mladá učitelka domácích nauk, vaření a šití. Později vyučovala lit. předměty. V kostelecké škole působila přes 40 let. Jak oblíbenou a dobrou učitelkou byla, svědčí o tom korespondence s býv. žáky, protože její zájem o ně nekončil odchodem ze školy.

Jako každý poctivý český kantor, věnovala se rozsáhlé veřejné mimoškolní činnosti.

V sokolské jednotě v Červeném Kostelci byla mnoho let jednatelkou i jinak aktivní členkou. Tyršovo heslo "Ni zisk, ni slávu!" jí vtisklo smysl života a udávalo směr v její práci pro rodinu, školu i veřejnost. Doma byla za vše odměněna láskou, ve škole a veřejnosti láskou, přátelstvím a upřímným uznáním její všestranné a obětavé činnosti. V lidosprávě pracovala mnoho roků a za tuto dlouholetou činnost byla loni odměněna pamětní medailí vlády ČSR. Tuto její činnost velmi oceňovala rada kosteleck. Měst. NV s předsedou s. Nývltem.

Nikdy nezapomínala na svůj rodný kraj! Pěstovala svým originálním způsobem přátelské vztahy mezi občany Kostelce, rodáky z Vysokého, ale i jeho okolí - sousedních obcí Vysoka, Hrabáčova, Sytové, Vichové, Křižlic, Svárova, Tanvaldu atd. Ze všech občanů jmenujeme Kamilu Viplarovou, roz. Farskou z Vysokého, která byla také provdána v Červeném Kostelci.

V dobách studentských byla jedinou ženou, která za celou dobu existence spolku zastávala funkci předsedy Sdružení vysokého studentstva pro vynikající organizační schopnosti.

Byla ženou vzácných povahových vlastností. Svým příkladným chováním, přímým vystupováním a jednáním nikdy nezhradila základní rysy horácké povahy a dokazovala, že na horách žijí dobří a stateční lidé. Rodný kraj jí tyto vlastnosti vtiskl.

Dne 18. března 1971 tato obětavá žena, učitelka Fanča Lokvencová, rozená Chvalínová, náhle odešla ve věku 67 let.

Kostelečtí se upřímně všichni rozloučili mnoha projevy oceňující její lásku k lidem, povahové vlastnosti a organizační schopnosti.

My, vysocí občané a spolurodáci touto krátkou vzpomínkou klademe vděčně kytíčku na její hrob. Děkujeme, že se zařadila mezi rodáky, kteří po vlastech českých pracují nezištně na národa roli dědičné-pro blaho celku.

Čest její památce!

Redakce.

Bude Vás zajímat, že

O velikonoční neděli zahráli naši ochotníci u příležitosti 50 let KSČ Gogolevu klasickou komedii "Revisor", před téměř vyprodaným hledištěm. V ražii manželů Hejralových, v krásných kostýmech, pracné a pěkné scéně Josefa Hejrala a maskám Zdenka Doubka. Vysocí jsou vděční, že ochotníci připravili pěkný sváteční večer a těší se na jejich další vystoupení, na které doufají, že ponechají herci dlouho čekat.

12. dubna uspořádala místní organizace Českého červeného kříže v Krakonoši besedu s MUDr. Ludkem Součkem, spisovatelem knih pro mládež, na atraktivní téma "Létející talíře". 160 účastníků besedy vyslechlo vynikajícím podáním Dr. Součka zhruba vše, co

cojma křeloto jako křeloto našeho státa.

Dvě zlaté svatby ve Vysokém n. Jiz.!

Manželé Pavla a Josef Tichých z Vysokého n. Jiz., čp. 106 a manželé Marie a Vladimír Metelkovi z Vysokého n. Jiz., čp. 144 oslavili 50. výročí svého snatku. Zástupci Sboru pro občanské záležitosti navštívili jubilanty a popřáli hodně zdraví a pohody do příštích společných let.

Zvony pro sv. Kateřinu ve Vysokém n. Jiz., podle informace, budou ulity v Třineckých železárnách v květnu t.r. a dopraveny do Vysokého pravděpodobně v červenci.

ZDŠ se Sdružením rodičů pokračuje v plaveckých kursech v Jablonci nad Nisou ještě do konce dubna.

Naši fotbalisté zahájili sezonu na vlastním hřišti 18. dubna zápasem se Sokolem Roztoky / u Jilemnice / vítězstvím 2:0, dorost téhož dne nad týmž klubem 1:0. Jen tak dále!

Počasí:

Sněžiště je už dávno jen na Kokerháči, tráva začíná vylezť a zelenat se. Bledule jsou vodkvetlý, dere se ven devětsil, peterklíče, sasanky a podběl. Kočičky sou posvěcený. Z těch na křích se stávají pomalu "kocouři". Asi v pulou měsíce bylo vidět překale na hora, že by kamenem dohodil a pak taky kolem vosumnáctýho pěkně sperchlo. Před tím ráno bejval "šedivák" / 1 - 20 pod nulou /, přes den to vylezlo vejš. Pak přišlo pár teplejších dní a zase poperšelo. Inu - apríl! Zkrátka - horský jaro se hlásí. A tak končíme vršem: Táta včera na venku, vedle petrklíč-
našel první sněženu, zima už je pryč!

K o r á l k y.

Venku lilo jako z konve a bláta bylo po kotníky. Sopdní sluha bývalého okresního soudu ve Vysokém Gallas, jemuž se také říkalo "zavírák", protože byl správcem věznice, zametal chodbu v přízemí soudu, když se ve dveřích objevil muž. Gallas ho zneškodnil hned na prahu a s vrchnostenskou přísností mrazivě zavrčel: "Co sem lézete, člověče!? Úřední hodiny jsou od osmi. Čekáme štáru z Prahy a vy mně to tu všechno zasviníte. Koukejte, ať jste venku!" A práskl za ním dveřmi.

Asi o hodinu později přednosta soudu představoval senátnímu prezidentovi Fliedrovi personál soudu, a šokovaný a do fialova žhnoucí Gallas se nestačil divit, když pan senátník nad ním zaburácel: "Á jéjéj! My jsme vlastně staří známí!" A se satanským chechtotem mu potřásl rukou. A to bylo všechno. Pan senátník totiž rozuměl legraci a uměl docenit komičnost situace.

Když bylo po inspekci, která dopadla na výtečnou, spokojený pan přednosta dal si zavolat Gallas a povídá mu: "To jsem nevěděl, že se znáte s panem senátním prezidentem. Taková protekce už stojí za to, a myslím, že nám na škodu nebyla. Děkuju vám." A Eduard Gallas, toho dne už pódruhé na pokraji infarktu, se znovu nestačil divit - a myslil si svoje.

P.H.

Jubileum.

Dne 22. dubna dožil se v Praze 75 let vysocký redák Hynek Pavlík. Naše bývalá rodácká obec v Praze zná Hynka Pavlíka ze svých rodáckých schůzí, kde působil ve výboru i jako předseda spolku. Spolu se svým bratrem Vladimírem se zapojil mezi aktivní redáky Vysokého, býval vždy věrný svému kraji a každý rok se vracíval o dovolené do rodiště jako tažní ptáci. V současné době, jakmile mu rodinné poměry dovolí, vrací se opět se svou rodinou i vnukem do Vysokého.

U příležitosti jubilea přejeme jmenovanému do dalších let pevné zdraví a životní pohodu.

Redakce.

Narozeniny.

28.března oslavila paní Marie Nečásková - Špíková ,75 let.

1. dubna oslavil pan Petr Nečásek,mistr bednářský,75 let.

22.dubna oslavil pan Hynek Pavlík,rodem z Vysokého n. Jiz.,t.č.v Praze,75 let.

Do dalších let přejeme všem hodně zdraví!

Úmrtí.

18.března zemřela rodačka paní Františka Lokvencová,rozená Chvalinová v Červeném Kostelci ve věku 67 let.

1.dubna zemřela paní Milada Nesvadbová,rozená Stříbrná ze Tříče ve věku 58 let.

3.dubna zemřel pan František Rösler ze Staré Vsi ve věku 61 let.

4.dubna zemřela v Praze paní Marie Kinská,rozená Čivrná,rodem ze Staré Vsi ve věku 68 let.

15.dubna zemřel v Praze rodák pan ing.František Heřmanský ve věku 89 let.

16.dubna zemřela paní Krista Babcová ze Staré Vsi ve věku 75 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu spravovaje.

Větrník vychází jednou za měsíc.Řídí redakční rada.Příspěvky zasílejte nejpozději do 15.kždého měsíce do Vlastivědného muzea.Cena 1.- Kčs.